

Rembrandt, *Man met tulband*, 1635

den strijd op de brug, den Pons Sublicius, welke tegelijkertijd achter Horatius wordt afgebroken, maar waarbij de kromming van de brug de steigerung en den aanval tegen den oprukkenden vijand als het ware voorbereidt en versterkt, en éénmaal in tegenovergestelde richting in zijn afwerenden aanval midden in de rivier tegenover de aanstormende voetknechten en boogschutters op den voorgrond. Als filmbeelden schuiven deze acties langs elkaar heen. Op den achtergrond links ligt de stad, star en onverzettelijk door zijn architectuur, rechts als tegenstelling bergen en tenten, daarvoor aan weerszijden de paardenstoeten met ruiters om hun aanvoorders, waarbij vooral de Etruriërs met Porsenna aan het hoofd op hun witte en bruine paarden en met hun schildknepen, kleurig door de bonte kousen, in hun beklemmend staren naar de onverschrokkenheid van Horatius Cocles in hun blik reflecteeren wat ook het gemoed van den beschouwer van dezen

waarom juist Arij Prins geboeid moest worden door deze uitbeelding, verwant aan de wijze waarop hij de middeleeuwen bezag, hoe „impressionistisch” zijn eigen groepeerings van zegswijzen en woordbeelding ook bleven, wanneer men b.v. regels leest over krijgspaarden, als „beesten in moiren glans, of hettig bruin, dat soms zoo fel als sandelrood, waartusschen, alsof toovering, een bespaard luister-schimde op met warmte van oud-ivoir, dat roomig-blond geworden”. Dat is de impressionist die oud-Italiaansche schilderijen zag.

De episode op het Florentijnsche paneel is boeiend van beeldspraak geworden, omdat beweging en tegenbeweging in beide gevallen door Horatius Cocles geaccentueerd zijn, éénmaal in